

U Kraljevskoj bolnici - 1932.

Izvadak iz knjige "Utemeljitelj Opusa Dei" (Sv. I)" od Andrésa Vazqueza de Prade, koji prikazuje neke od poteškoća s kojima se sveti Josemaría morao suočiti u samim početcima Opusa Dei.

14.10.2016.

Temeljem novog republikanskog ustava, crkve kao i ostale vjerske udruge i ustanove bile su lišene ekonomske pomoći nacionalnih i lokalnih vlasti. Još gore, u roku od

dvije godine u planu je bilo potpuno ukidanje sredstava za svećenstvo. Ideja je bila dokinuti Crkvu, ako ne oružanim nasiljem, onda izgladnjivanjem njezinih svećenika.

Jedan od svećenika pogođenih tim mjerama bio je i velečasni Jose Maria Somoano. Zaređen 1927. u Madridu, ovaj mladi svećenik te 1931. godine bio je kapelan u Kraljevskoj bolnici [Hospital del Rey]. Bolnica je bila smještena u krajnje sjevernom predjelu Madrida, oko šest i pol kilometara od samog centra, na periferiji i praktički izolirana. Njezino pravo ime, Hospital Nacional de Enfermedades Infecciosas (Nacionalna bolnica za infektivne bolesti) objašnjava razlog izolacije. Otvorena je 1925. godine, a ime Kraljevska bolnica dolazi naravno iz prethodnog režima. U njoj su liječene epidemijske i druge zarazne bolesti, uključujući zastrašujuću tuberkulozu, bolest koja je u to

vrijeme zauzimala većinu kreveta i rezultirala većinu smrtnih slučajeva.

Kraljevska bolnica, Madrid, Paviljon bolesnih

2. siječnja 1932., sveti Josemaría, u pratnji još jednog mladog svećenika velečasnog Lina, otišao je u Kraljevsku bolnicu na razgovor s njenim kapelanom velečasnim Somoanom, za kojeg se ispostavilo da je bio vrlo nestrpljiv čuti o Djelu. Dva dana kasnije, Utemeljitelj će zapisati u svojem dnevniku, "ovaj prijatelj sada pripada Djelu". Bilo je to vrijeme kada je otac Josemaría, kako ćemo kasnije vidjeti, stjecao svoje prve svećenike sljedbenike. U očima Utemeljitelja ovaj svećenik bio je izvrsna akvizicija, prvorazrednog poziva, pravo blago za njegov apostolski rad --- ukratko, poluga za pomicanje nebesa. U svom dnevniku zapisao je: "Sa Jose Mariom Somoanom dobili smo, kako ovdje

kažu ovdje, prekrasnu 'vezu', jer naš brat krasno zna kako kanalizirati patnje pacijenata u svojoj bolnici, stoga će srce našega Isusa, potaknuto ovom prekrasnom pokorom, ubrzati sat njegovog Djela."

Velečasni Jose María Somoano

Otac Josemaría iznimno je cijenio vrijednost ove vrste molitve, molitve patnje, za razvoj Djela, da je tako veliki doprinos smatrao više nego valjanim razlogom za prijem duše u Opus Dei. "Jučer", kaže u svom dnevniku, "velečasni Lino govorio nam je o bolesnoj ženi u Kraljevskom bolnici, duše vrlo ugodne Bogu, koja bi mogla imati prvi poziv trpljenja. Jednoglasnim zajedničkim pristankom, Lino će joj otkriti 'našu tajnu'. Mogla bi umrijeti prije službenog početka --- najvjerojatnije i hoće, jer je u vrlo lošem stanju --- ali utoliko će njezine patnje biti vrijednije. "[1]

Isprva je otac Josemaría posjetio bolnicu sporadično, ali ubrzo je počeo dolazi redovito. U roku od nekoliko tjedana shvatio je profinjenost duše velečasnog Somoana, za koga je "sama pomisao da postoje svećenici koji su došli do oltara bez prikladne dispozicije bila dovoljna da prolije suze ljubavi i zadovoljštine." Toliko je bilo skrnavljenja, napada i svetogrđa počinjenih od strane revolucionarnih masa u proljeće 1931. da je velečasni Somoano bio ponukan ponuditi svoj život za Crkvu u Španjolskoj. Jedna od medicinskih sestara čula je tu ponudu u kapelici --- nije znao da je ona tamo prisutna. Otac Josemaría, koji nije znao ništa o tome, bio je iznenađen čuvši, u nekoliko navrata, velečasnog Somoana kako govori stvari poput: "Uskoro ću umrijeti; vidjet ćete." Ponešto zaintrigiran, htio ga je u privatnosti pitati zašto govori takve stvari, međutim, iz ovog

ili onog razloga nikada nije bilo prave prilike za to.

Velečasni Somoano umro je u noći na subotu, 16. srpnja 1932., nakon dva dana agonije. Bio je otrovan. U ponedjeljak je bio pokopan. Otac Josemaría, koji je bio stavio tako velike nade u ovaj poziv, prinio je to Gospodinu. Velečasni Somoano umro je kao mučenik, otrovan iz mržnje prema svećenstvu. Po povratku sa sahrane, otac Josemaría zapisao je u svoj dnevnik:

18. srpnja, 1932.: Gospodin je uzeo jednoga od nas: Josea Maria Somoana, iznimnog svećenika. Umro je, kao žrtva ljubavi, u Kraljevskoj bolnici (gdje je bio kapelan do samog kraja, unatoč svom laicističkom bijesu), u noći na blagdan Gospe od Karmela, kojoj je bio iznimno privržen. Nosio je njezin sveti škapular, a kako je blagdan pao na subotu, posve je sigurno kako je još

iste noći ušao u radost Božju. Predivna duša... Njegov život pun žara osvajao je naklonost svakoga tko je s njim bio povezan. Pokopan je jutros... Danas sam rado Isusu "poklonio" tog člana. On je sada s njim i biti će od velike pomoći. Toliko sam nade stavio u njegov čestiti i energični karakter. Bog ga je želio za sebe: blagoslovljen budi Bog.

Maria Ignacia je pacijentica koju je otac Josemaría okarakterizirao kao "dušu vrlo ugodnu Bogu, koja bi mogla imati prvi poziv trpljenja". Osnivač je nježno njegovao taj neprocjenjiv poziv, ohrabrujući je u njezinom trpljenju i zajedno s njom, prikazivao Bogu teške boli koje je trpjela. Na dane kada bi ju posjetio svećenik nije mogla susprezati svoju radost. Radost Marije Ignacije, kaže njezina sestra Braulia, bila je zapisana preko cijelog njezinog lica i jedva je čekala reći joj dobru vijest:

"Otac Josemaría je bio ovdje. Jako sam sretna."

Provela je godinu dana u Djelu, ostajući vjerna svojem pozivu, kada je počela završna faza njezine kalvarije. "Ostajala sam s njom dan i noć", kaže Braulia. "Proživljavala je strašne muke, boli od glave do pete." Četiri mjeseca provela je na pragu smrti. Na posljetku je stigla osmrtnica od Osnivača, kojom je svojim sljedbenicima u Djelu prenio vijest o smrti Marije Ignacije:

*Dana 13. rujna, u predvečerje
blagdana Uzvišenja Svetog Križa,
preminula je u Gospodinu ova naša
prva sestra, u domu na nebu. Molitva
i patnja bile su kotači pobjedničkih
kola ove naše kćeri. Mi ju nisu
izgubili, nego smo ju "zadobili".
Spoznaja da je otišla kući trebala bi
odmah preobraziti našu prirodnu
tugu u nadnaravnu radost, jer sada*

*smo sigurni u još moćnijeg
zagovornika u nebu.*

od utemeljitelja Opusa Dei (Svezak I:
"Rane godine"), Andrés Vazquez de
Prada, Scepter Publishers, str.
372-379.

[1] Sveti Josemaria, *Intimne bilješke*,
br. 685. Osoba koja se ovdje spominje
je María Ignacia García Escobar.
Pojam "poziv trpljenja" je korišten od
strane Utemeljitelja samo u prvim
godinama Opusa Dei, a kasnije ga je
napustio.